

MAROSI GYULA

Ha valaki

Ha valaki egyszer megteszi

- hogy ősszel, úgy lombhullások idején, egy reggelente már csípősen párás, de délidőben a vénasszonyokat még megsimogató, alkonyattájt az égetett avar keserű illatát libbentő napon felás egy darabka földet, gondosan kiszedi belőle a tarackgyökereket, pitypangrépákat, mohagubancokat s más hasonló rondaságokat, gondosan szétmorzsolgatja a száraz nyárban kőkeményre összeállt rögöket
- följavítja néhány vödör, az előző ősztől érlelt kerti komposzttal, esetleg, ha módja van rá, mert a közelében lovak élnek, talicskányi elkunyerált istállótrágyával
- majd a jó remények ihletettséggel, mintha csak kenyértésztát gyúrna, jól összedolgozza ezt a puha, meleg, zsíros tapintású földet, hogy aztán szép sorjában hagymákat dugdosson bele: előre a borsó nagyságúakat, mögéjük a mogyoró, aztán a dió, aztán a vörshagyma nagyságú hagymákat, végezve, tevékenységét mintegy meg/császár/koronázva, leghátra néhány kissé büdöskés ökölnyit; természetesen betartva a szabályt, hogy minél nagyobb a hagyma, annál mélyebbre kell rakni
- végül szépen lesimítja, kissé meglapogatja a földjét, természetesen tenyérrel, mintha simogatná: a még alvó hagymák ezt megérik és idejük eljőve meg is hálálják; majd nem sajnálva a vizet, többször is jól meglocsolja, beiszapolja!, az akkurátosabbja botocskákkal megjelölheti a sorokat, de ennek semmi értelme
- ezután tulajdonképpen nem kell tennie semmit, viszont hasznos és célszerű, ha a nemsokára beköszöntő hosszú, sötét téli napokon, a süvöltő északi szelek idején, lefagyni készül orral a villamosmegállóban, vagy bokáig a leszózott latyakban cuppogva, az alig leplezhető depressziók és influenzás végtagfájdalmak közepette, naponta legalább egyszer, akárcsak egyetlen percre is gondol hagymáira: mert azok, bármilyen távolról, akár a Föld túloldaláról is indult, feléjük irányuló vágyakozó gondolatokat felfogják, s ezáltal szaporíthatjuk a még fagyott sejteikben kristályosodó hálájukat
- és akkor úgy február közepén, mikor már fényesednek az egek, a felhőzet kezd játékosná válni, a nap sugarak melegét már érezni a pulóveren át, pontosabban azon a napon, amikor a cinkék először elkiáltják, hogy „nyitni kék!”, fel kell keresnie ősszel megművelt kertecskéjét
- mert a kásásodó hó alól, az éjjelente még visszafagyott jégkristályok közül már kezdik is kidugni fejüket a hóvirágok, sáfrányok, íriszek, tőzikek, keltikék, csil-

- lagvirágok, már viritja is sárga kis virágát a téltemető, már jóformán el se lehet mozdulni onnan, mert robannak elő a földből, zöldjük harsog, bimbóik feslenek
 - kékek, fehérek, lilák és sárgák, kecsesek és törékenyek, csikosak és pettyegetettek, színeik oly tisztán tündöklők, hogy belekábul a szem, és amikor később megjönnek a megfontoltabb illatosak, a finoman áttetsző tavaszillatúak, hatásukra a szem után kábulatba esik a kisagyból indulva az egész gerincvelő
 - akkor már összefolyik az idő, napok, hetek, hajnalok és alkonyok, meghajlik, mint a téridő, visszatér önmagához, és akkor, az örök körbejárás záródása pillanatában megszólal egy füllel nem fogható zene, legtöbbször igen vidám kislányhangokon, s ezzel beköszönt az örök tavaszünnepe, az elpusztíthatatlan élniakarás karneválja, melyben, bizony mondom néktek, értelmet nyer röpke életünk, és igazzá válnak a túlvilági életről szóló Nagy Tanítások
 - és ha ez a valaki bölcsen válogatta össze hagymáit, ez a nagy tavaszünnepe kábulata eltarthat május közepéig, a délidőben már verejtékező homlokok idejéig is, az összefoglaló, diadalmas finálét a liliomok adhatják meg, eltarthat pontosan addig a napig, míg érkezét jelezve először el nem kiáltja magát a sárgarigó: „kell-e dió, fiú?”
 - amikor is az a bölcs valaki, utolsó turbánlilioma utolsó virágát a földre pottyanni látva mégsem esik kétségbe, hogy az ő biztató nagy tavaszünnepe nek immáron mégiscsak vége, nem érzi elhagyottnak magát, nem sír kiürülten a lelke, mert a „kell-e dió, fiú?” fuvolaszó nemcsak egy nagyszerűség végét, hanem éppen úgy, mint a „nyitni kék!”, valamilyen másfajta, érzékibb, olykor szemérmetlenül buja, de ugyancsak megújulásról, kábító életöröm idejének közeledéséről ad hírt
 - nem tudható, miért van ez így, de a világegyetem minden hangi megnyilvánulása közül a cinege és a sárgarigó hangja az, mely a legtermészetesebb módon tud az ember szíve mélyébe hatolni, kijátszva akár az agy kontrollját is, egyszerűen belé suhan, otthonosan elterpeszkedik, aztán belekeveredve a vérbe, felpuhítja az aortákat, megnyitja a sorvadó hajszalereket.
- És ha valaki mindezt életében csak egyszer is megteszi, nem tud ellenállni a vágnak, hogy újra és újra megtegye. Ha valaki mindezt csak egyszer is megtette, s valamiért többé nem teheti meg, búskomorságba esik, elveszti kedélyét, az élet értelmébe vetett hitét, megszűnik érdeklődése a világ minden más dolga iránt. Az lesz a sorsa a nyomorultnak, hogy majd egy virágai nélküli, fényesedő koratavaszon, egy olyan napon, amikor a cinkék először elkiáltják magukat, hogy „nyitni kék!”, meghasadjon a szíve